

[Waldorff]

(Spm. nr. 592).

Skriftlig begrundelse.

Der henvises til begrundelsen for mit spørgsmål nr. 591 til udenrigsministeren angående den israelske invasion i Syddlibanon.

Waldorff (VS):

Efter at det palæstinensiske folk blev fordrevet fra sit eget land i 1948, har det levet under en stadig undertrykkelse og forfølgelse. I dag lever der en halv million palæstinensere i Israel som en andenrangs befolkning, en minoritet, som står uden reelle politiske rettigheder.

Som et konkret eksempel på denne tilstand kan nævnes konfiskationen af palæstinensisk jord. I 1948 ejede jøderne 5 pct. af jorden, i dag ejer den jødiske befolkning 95 pct. af jorden. Der sker faktisk det, at palæstinenserne berøves deres eksistensgrundlag og er henvist til at leve tilværelsen som underbetalte daglejere; mange af dem må rejse ind fra vestbredden hver dag og skal være ude igen om aftenen.

På overfladen er der ganske vist ikke nogen demonstration. Et sindrigt system af love sikrer, at man ikke formelt kan angribe dette system. Reelt er det selvfølgelig sådan, at palæstinenserne faktisk ikke har disse rettigheder.

Eksempelvis kan palæstinenserne ikke oprette selvstændige partier; man idømmes 7 års fængsel for tilknytning til befrielsesorganisationer, og tortur i israelske fængsler imod palæstinenserne er velkendt.

Det folkedrab på det palæstinensiske folk, som staten Israel er i fuld gang med, understreger nødvendigheden af at styrke den internationale solidaritet. For PLO er FN's anerkendelse af PLO et vigtigt skridt, fordi den udtrykker en tilslutning til palæstinenserne nationale rettigheder.

I den situation er det ikke muligt for den danske regering at indtage en stilling, hvor man på den ene side accepterer, at palæstinenserne har sådanne politiske rettigheder, og på den anden side samtidig forsøger at opretholde en moralsk støtte til sionismen.

Vil man anerkende palæstinenserne nationale rettigheder, må man anerkende retten til et Palæstina, og mit spørgsmål her lyder:

hvordan vil regeringen arbejde for at sikre palæstinenserne denne ret?

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Regeringen har gentagne gange givet udtryk for, at der ved skabelsen af en retfærdig og varig fred – og det er det, det drejer sig om – må tages hensyn til palæstinenserne lovlige rettigheder.

I den erklæring, der blev udsendt fra Det europæiske Råds møde i London i juni i fjor, har Danmark sammen med de øvrige EF-lande understreget, at efter disse landes opfattelse vil – og så vil jeg gerne citere direkte – »en løsning på Mellemøstenkonflikten kun være mulig, hvis det palæstinensiske folks lovlige ret til at give udtryk for sin nationale identitet bliver omsat til en virkelighed, som ville tage nødvendigheden af et hjemland for det palæstinensiske folk i betragtning. De er af den opfattelse, at repræsentanter for konflikten's parter, herunder det palæstinensiske folk, må deltage i forhandlingerne på en passende måde, som fastlægges i samråd mellem alle berørte parter.« Her slutter citatet fra juniudtalelsen.

Som det fremgår af denne erklæring, er det den danske regerings og de øvrige EF-landes holdning, at en løsning kun er mulig, hvis der tages hensyn til det palæstinensiske folks lovlige rettigheder, og en tilsvarende holdning har jo fundet udtryk i kommunikationerne fra de nordiske udenrigsministermøder.

Waldorff (VS):

Jeg mener, at udtrykket »lovlige rettigheder« trænger til en uddybning, for man kan jo udsende mange erklæringer, som taler om, at man sandelig vil støtte palæstinenserne lovlige rettigheder, men hvilke er de? Palæstinenserne mål er et demokratisk Palæstina, det betyder et Palæstina, hvor jøder og araberne kan leve side om side, men hvor sionismen er slået, hvor sionismen er afviklet, fordi sionismen som ideologi og som statsform udelukker eksistensen side om side af palæstinensere og jøder.

Jeg vil derfor gerne bede om et meget klart svar: skal det opfattes sådan, at man vil støtte de lovlige rettigheder, som går ud på, at palæstinenserne har ret til det land, som er deres, dvs. det samlede, oprindelige Palæsti-